

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Красимира Г. Г.а
в присъствието на прокурора М. Люб. А. Е. В. П. И. Вл. А. Ю. М. Х. Д. Ил. Т. Л. Тр. К.

като разгледа докладваното от Пламен Дацов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000600087 по описа за 2023 година

С Присъда 903042 от 06.07.2020 година, Окръжен Съд - Благоевград по НОХД№750/2018 год. е признал подсъдимия А. К. Ч. ЕГН***** за виновен в извършено престъпление по чл.255 ал.3 вр. с ал.1 т.2, т.5 от НК вр. с чл.26 ал.1 от НК, като прилагайки разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК го е осъдил на "лишаване от свобода" за срок от 2 години, което е било отложено за изпитателен срок от 3 години от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда подсъдимият е бил признат за невиновен по обвинението, че на 25.03.2009 г. в Благоевград е осуетил определянето на размера на корпоративния данък, като затаил истина в Годишна данъчна декларация по чл.92 от ЗКПО с вх. № 3099/25.03.2009 г. за финансовата 2008 г. - не е увеличил счетоводния финансов резултат с 25 000 лева, сума представляваща неотчетени през годината приходи и избегнал плащането на данъчни задължения в размер на 625,90 лева като го е оправдал за това.

Съдът се е произнесъл и за разноските по делото.

Срещу присъда е депозирана в срок въззивна жалба, с която се моли настоящият съд да отмени постановения съдебен акт като неправилен и незаконосъобразен и вместо него да постанови нова присъда или делото да бъде върнато за ново разглеждане поради допуснати съществени процесуални нарушения. В допълнението към въззивната жалба адв.М. – защитник на подс.Ч. отбелязва, че е налице неправилно приложение на материалния закон, приобщени били негодни доказателства, нарушено право на защита и липса на мотиви. Неправилно била установена фактическата обстановка, а от събраните

доказателства не се доказвало категорично авторството на деянието. Присъда била основана основно на показанията на данъчните служители, а другите свидетели са игнорирани като показанията на свидетелите К. и Ч. относно факта, че родителите на подсъдимия са внасяли средства в дружеството. Сочи се и, че ДРА се основават на предположения относно действителните приходи и разходи като се измествала тежестта на доказване. Не било оборено и това, че ревизираните лица са разполагали със средства, предоставени на дружеството. За доказване факта на престъплението, а именно неосчетоводени приходи на дружеството се използва, според защитата, само ревизионния акт спрямо дружеството, което било в разрез с ограничението по чл.127, ал.2 НПК. Посочва се и ТР№1/09г. свързано с автономността на данъчните производства от други паралелни такива. Оспорва се ССЕ, тъй като резултатите от ревизионния акт са възпроизведени в нея. Сочи се и че е налице несъставомерност от субективна страна поради липса на съзнателност от подсъдимия.

В хода на съдебните прения пред САС, адв.М. потвърждава казаното във въззивната жалба като в допълнение моли да не се кредитира ССЕ на в.л.Т., а за в.л. Д. се моли същото да бъде кредитирано, тъй като се оборва твърдението, че дружеството в СД не е декларирано всички приходи от продажбата на стоки и представляват неотчетен оборот и в тази връзка се сочи като доказателство т.3 от заключението, тъй като фирмата е осъществявала дейност.

Представителят на САП предлага да се потвърди решението на първия съд като правилно и законосъобразно.

В последната си дума, след като подсъдимият поддържа казаното от защитника, моли за оправдателна присъда.

САС, след като се запозна с материалите по делото и съобрази становищата и възраженията на страните, достигна до следните фактически и правни изводи:

Правилно и законосъобразно съобразявайки се с доказателствата по делото и анализирайки същите, изключително подробно и задълбочено поотделно и в тяхната съвкупност, решаващият съд е достигнал до фактическа обстановка, която въззивният споделя изцяло, а именно:

А. Ч. е със средно - специално образование, женен за Д. Ч. от 13.03.1994г., с чисто съдебно минало и добри характеристични данни. В периода 2012-2015г. и 2016-2019г. бил общински съветник в ОбС- гр.Гоце Делчев. Към 2020г. подсъдимият е управител на „Еко Креас - 1“ ООД и собственик на ЕТ „А. Ч.“, които търговци нямат задължения към бюджета към м.06.- м.07.2020г.

През 2008г. в с.Мусомище е учредено дружество с ограничена отговорност с наименование „Екомес-1“, с капитал в размер на 10 000 лева, разделен на 100 дяла от по 100 лева всеки, като всеки от съдружниците - П. К. Ч. и А. К. Ч. притежават по 50 дяла с равностойност 5000 лева.

На 27.05.2008г. в търговския регистър е вписано дружество с ограничена отговорност с наименование „ЕКОМЕС-Г“ със седалище и адрес на управление -

с.Мусомище, ул.“Рила“ № 24 с управители - П. К. Ч. и А. К. Ч. и с предмет на дейност - покупка на стоки или други вещи с цел препродажба в първоначален, преработен или обработен вид, продажба на стоки от собствено производство, търговско посредничество и представителство и други. Основната дейност на дружеството обаче била търговия с месо и месни продукти, като продажбата на същите се осъществявала в два магазина под наем в гр.Гоце Делчев - на ул.“Пейо Яворов“ № 2 и на ул.“Стара планина“ № 6а, където работели св.В. Ч. и съпругата на подсъдимия - Д. Ч.. Основно подсъдимият се занимавал с покупка на месо и животни за клане, както и с превоза им от месодобивни предприятия /основно от ЕТ „С.-73-Г. Б.“- Разлог и ЕТ „К.Х. - КОМ-Х- А.Х.“- Петрич/, преговарял с контрагенти, сключвал договори, подавал данъчни декларации /чрез упълномощения счетоводител/, а брат му и съдружник в дружеството - св.П. Ч. - с товаро-разтоварна работа. Така, подсъдимият като управител на „Екомес-1“ ООД сключил предварителен договор със св.Ш. за покупко-продажба на магазин № 2 на две нива със застроена площ от 167,95 кв.м., но тъй като заплатил само 57 000 лева /от дължимите 172 000 евро/ договорът бил развален едностранно от продавача. Съгласно показанията на св.Ш. представляването от подсъдимия дружество не е ползвало въпросния магазин.

Като бивш счетоводител св.В. Ч. събираща касовия оборот от магазина и приоритетно тя комуникирала със счетоводителя на дружеството - св.К. във връзка със счетоводното обслужване на дружеството, като носела в офиса на счетоводната фирма фактури и други документи, свързани с дейността на „Екомес-1“ ООД (в хода на ДП тези две свидетелки са привлечени като съучастници с подсъдимия за престъпление по чл.255,ал. 3 НК, но с постановление за това от 29.11.2018г. на наблюдаващия прокурор наказателното производство, водено срещу тях, е прекратено на основание чл.243,ал.1,т.1, във връзка с чл.24,ал.1,т.1 НПК, поради и което и по аргумент от разпоредбата на чл.118,ал.1,т.1 НПК първият съд е допуснал в с.з. до разпит като свидетели Ч. и К.).

Св.К. е собственик на ЕТ „Б. К.- Б.“ с предмет на дейност -счетоводно обслужване /счетоводно приключване и изготвяне на отчети/ и като такава извършвала текущото осчетоводяване на „Екомес - 1“ ООД за времето от 2008 до 2011г. На база сключения договор за счетоводно обслужване св.К. изготвяла ведомостите за заплати, подавала образец 1 и 6, изготвяла дневници за покупко-продажбите, приключвала годишните декларации и подавала по електронен път с нейния електронен подпис и физически като упълномощено лице информацията към НАП.

Общата данъчна регистрация на „Екомес-1“ ООД по реда на ДОПК в ТД на НАП Благоевград е от 27.05.2008г., а специалната регистрация по ЗДДС - от 17.06.2008г., като дружеството е deregистрирано по ЗДДС с акт от 25.11.2011г. Данък добавена стойност е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчен документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срок - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. По ЗДДС данъчния период е месечен, като когато данъчно задълженото лице не е издало документи, в които да посочи данъка на отделен ред и съответно не е включило размера на този данък при определяне на

резултата за съответния данъчен период и в справката-декларация по чл.125 от ЗДДС за същия период допълнително се дължи данък. Така декларираните от „Екомес-1“ ООД данни по подадените месечни СД по ЗДДС по чл.125 от закона са подробно описани в мотивите на първия съд, като „Еко мес-1“ е данъчно задължено лице и по Закона за корпоративния данък и съобразно разпоредбата на чл.92, ал.1 следва да подава годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Тази декларация се подава до 31.03. на следваща календарна година в ТД на НАП по регистрацията на ДЗЛ. За 2008 г. дружеството декларираше в подадената ГДД по ЗКД 105 142 лева приходи, 119 717 лева - разходи, печалба - 0, загуба - 14 574 лева, корпоративен данък за внасяне - 9 лева; за 2009г.- декларираните приходи - 116 380 лева, разходи - 186 790 лева, печалба - 0, загуба - 70 410 лева, данък за внасяне - 0; за 2010г.- декларираните приходи - 216 804 лева, разходи - 189 116 лева, печалба - 27 689 лева, загуба - 0 лева и данък за внасяне - 0 лева.

На 25.03.2009г. пред ТД на НАП св.К. като упълномощено от подсъдимия /в качеството му на управител на процесното дружество/ лице подаде ГДД по чл.92, ЗКПО с вх. № 0100003100 за финансовата 2008г., а за финансовите 2009г. и 2010г. били подадени такива декларации по електронен път. Съгласно заключението по назначената по делото съдебно-графическа експертиза, изпълнена от вещото лице А. Т., ръкописният текст в оригинала на ГДД по чл.92, ЗКПО за 2008г. в графа „Част II, т.1 и т.6“ е изписан от лице, различно от подсъдимия и свидетелите Ч., Ч. и К., като текстът и цифрите в останалите графи са положени от св.К., а подписът в графа „Подпис на представляващия и печат“ е изпълнен и положен от св. Ч..

С два броя договори за продажба на дружествени дялове от 08.07.2011г. съдружниците продали своите дружествени дялове в „Екомес - 1" ООД, както следва: П. К. Ч. е прехвърлил собствените си 50 дяла на обща стойност 5 000 лева на „Мил-Ком 2008" ЕООД, представлявано от Г. М. Г., с ЕГН *****, а А. К. Ч. - собствените си 50 дяла на стойност 5 000 лева на Г. М. Г., а с решение от същата дата под.А. Ч. е освободен като управител на дружеството и като такъв е назначен Г. Г.. Впоследствие с решение на Общото събрание на съдружниците от 05.01.2012г. и св.П. Ч. е освободен от длъжността управител на „Екомес- 1“ ООД и е прекратен договора му за управление. Горепосочените обстоятелства са вписани в търговския регистър по партидата на „Екомес- 1“ ООД, в част /раздел“ „Обявени актове“- годишните финансови отчети на дружеството за 2008 г.-2010г.

Същата година /2011/ през м.октомври св.К. предала всички първични счетоводни документи на „Екомес-1“ на пълномощника на дружеството - св.В. Ч., включително и ГДД по чл.92, ЗКПО, справки - декларации, банкови извлечения и счетоводни справки за времето от м.06.2008г. до м.09.2011г.

От направена справка в Търговския регистър се установява, че Г. М. Г. с ЕГН ***** е собственик (или съсобственик) и управител на общо 51 броя търговски дружества, по които е правопреемник и които са с най-разнообразна дейност.

Във връзка с постъпила жалба до ВКП, препратена по компетентност на РП-Гоце

Делчев от Д. Ч. от гр.*** от 18.05.2010г. срещу П. и А. Ч., че в магазина си продават месо без да го отчитат като приход и печалба и респективно - да внасят данъци, е разпоредено от прокурор от ГДРП извършване на предварителна проверка. В хода на същата са извършени проверки на „Екомес-1“ ООД от НАП, ТД-София /завършила с протокол от 24.09.2010г. без данни за данъчни нарушения и от Регионална ветеринаромедицинска служба - Благоевград /протокол от 19.10.2010г. - л. 27, т.1а, ДП, че не са констатирани нарушения по ЗХ и ЗВМД/. С постановление на прокурор от ГДРП е отказано да се образува ДП, което е обжалвано от сигналаподателя Ч. пред БлОП и с постановление от 26.01.2011г. на прокурор от тази прокуратура е постановено директора на ТД на НАП-София да възложи ревизия за установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на „Екомес-1“ ООД за периода 2006г. до 2010г., включително, както и за съответствие между реализираните доходи и имущественото състояние на А. Ч. и П. Ч.. Във връзка с това постановление на БлОП са изготвени от ТД на НАП-София РК с решение за ревизия на следните задължени лица: под.А. Ч., съпругата му- Д. Ч., съдружника в дружеството „Екомес-1“ ООД- св.П. Ч. и съпругата му Е. Ч., като впоследствие са извършени проверки /ревизии/ и на родителите на А. и П. Ч. - К. Ч. и св.В. Ч., осъществени съответно от свидетелите Б., В., А., А., Д., Н., Д. и П. - данъчни инспектори към инкриминирания период в ТД на НАП- София.

Резултатите от ревизията са отразени в доклад по чл. 117 от ДОПК №1105647 от 30.06.2011 г., като при извършването ѝ органите по приходите са приели, че данъчната основа за облагане на „Екомес-1“ ООД следва да определи по особените правила на чл.122 и сл. от ДПК, а именно - че са налице данни за укрити доходи.

Ревизионен акт № 011105647/29.09.2011г. е издаден от органа по приходите, оправомощен със заповед № К 1105647/15.07.2011г. Същият е обжалван пред директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“-гр.София , който не е приел наведените в жалбата възражения за основателни и е приел констатациите на за правилни и е потвърдил обжалвания ревизионния акт. При извършената проверка ревизиращите са констатирани, че от представената хронологична ведомост на сметка „499 Други кредитори“ е, че са отразени внесени суми от съдружниците в общ размер на 308 000 лева- на 31.12.2008г. 25000 лева - внесена сума на каса от съдружниците, на 31.12.2009г. сумата е 164 000 лева, а на 31.12.2010г.- 119 000 лева.

Ревизиращият екип е установил, че дружеството не е представило аналитичност за посочената сума и документи -ПКО /или други/, доказващи реалното извършване на осчетоводената операция - внасяне на сумата и не е уточнено от кого е внесена. От извършените паралелни ревизии /проверки/ на ЗДФЛ - П. Ч., Е. Ч., А. Ч., Д. Ч., В. и К. Ч. данъчните инспектори са установили, че никой от тях не е предоставил, респ.- декларирал заеми към „Екомес-1“ ООД, като в тази връзка липсват и съответни документи - протоколи, решения на ОС на съдружниците, договори и т.н. и никъде в паричния поток на дружеството няма данни /писмени документи/, че за проверявания период съдружниците в качеството си на физически лица или техните близки /свидетелите В. Ч. и П. Ч., Д., Е. и К.

Ч./ са предоставили суми за покриване на задълженията по сметка 499 /в този смисъл са и показанията на свидетелите Б., Д., Н., А., Д., А. и В./. Освен към банка ДСК под.А. Ч. като управител на дружеството не е декларирал задължения към други банки, предприятия или физически лица, поради което ревизиращият екип е приел сумата от 308 000 лева като неотчетен приход и на основание чл.86, ал. 2 ЗДДС е начислила лихва и ДДС. Така, с ДРА са установени следните задължения - ДДС - за 2008 г. - 5417,52 лева, за 2009г. - 32 153,74 лева и за 2010г. - 21 284,64 лева или общо дължим за трите години ДДС - 58 852,90 лева и корпоративен данък- за 2008г.- 795,25 лева, за 2009г.- 7688,96 лева и за 2010г. - 13 619,17 лева или общо дължим от въпросното дружество за трите години корпоративен данък - 22 175,38 лева.

Съгласно съдебно-счетоводната експертиза, изготвена в хода на ДП, в подадените месечни справки-декларации по ДДС за 2008, 2009 и за 2010г. за дружеството са декларирани по-малко приходи от продажби от реално получените, като по счетоводна сметка 501 „каса“ са осчетоводени повече разходи в брой, отколкото осчетоводените приходи в брой. Така постъпленията на дружеството в брой за 2008г. са били 166 762 лева, а плащанията в размер на 191 216 лева, като недостигът на парични средства в касата е 24 454 лева и е компенсиран с осчетоводяване на направена на 31.12.2008г. парична вноска в брой от съдружниците в размер на 25 000 лева. За 2009г. постъпленията на дружеството са били 152 476 лева, а плащанията- 316 924 лева, като недостигът на парични средства в касата в размер на 163 903 лева е компенсиран с осчетоводяване на направена на 31.12.2009г. вноска в брой от съдружниците в размер на 164 000 лева. За 2010г. постъпленията на дружеството в брой са 244 132 лева, а плащанията - в размер на 363 142 лева, като недостигът на парични средства в касата на дружеството е компенсиран с осчетоводяване на направена на 31.12.2010г. парична вноска в брой от съдружниците в размер на 119 000 лева.

Вещото лице С. Т., изследвайки всички материали по делото, е заключила, че за всички горепосочени години салдото по сметка 501 каса е отрицателна величина /т.нар. червено салдо/ и за да се премахне същото - във връзка с годишното счетоводно приключване по дебита на тази сметка са осчетоводени на 31.12. /на съответната година/ вноски, направени в брой от съдружниците, като реално липсват доказателства да са направени такива, т.е. източникът на парични средства е с недоказан произход и представлява неотчетен оборот от дейността на дружеството, което бе потвърдено от нея и пред САС. В случай, че вноските са били направени от съдружниците или от техните съпруги или родители или от други физически или юридически лица, то с посочената сума от общо 308 000 лева би следвало да има задължение на „Еко мес-1“ ООД към тези лица. Липсват обаче такива документи, както и първични такива за извършени счетоводни операции на 31.12.2008г., 31.12.2009г. и 31.12.2009г., няма данни и за получени кредитни известия от доставчици, тези операции не са отразени в месечните оборотни ведомости за предходните месеци. В заключението си в.л. Т. е посочила, че в отчета за паричните потоци за 2008г., 2009г., 2010г. сумите са посочени като паричен поток, внесен от клиенти на дружеството във връзка с приходи от дейността му, а не като паричен поток, внесен от

съдружниците, като същевременно тези приходи не са осчетоводени и не са посочени в годишните данъчни декларации по ЗКПО и в месечните такива по ЗДДС. В този смисъл изводът на експерта /с който и този състав се съгласява/ е, че целта на горепосочените операции е да се „покрие“ фиктивно недостига на приходи по сметка 501 Каса в левове, като така се прикрият неотчетените в касата на дружеството приходи от продажби за съответните месеци на 2008г., 2009г. и 2010г. Размерът на неотчетения оборот обаче оказва влияние върху размера на дължимите данъци - ДДС и корпоративния такъв в посока на увеличение, като общо дължимия ДДС за трите години е 51 333 лева. В СД по ЗДДС за всеки месец - както се сочи в заключението на в.л. Т. - е следвало да се отразяват реалните приходи от продажби, по финансови отчети от касов апарат с фискална памет за съответния месец. Неотразяването на действителните размери на приходите от продажби в брой по касови отчети е довело до по-малка касова наличност по счетоводни данни, в сравнение с реално наличните парични средства от реализирани продажби в брой. За да бъдат извършвани плащания са били налични и реални парични средства, но неотчетени счетоводно. Отразяването на реализирани приходи в по-малък размер от действителния по касов апарат, а оттам и в дневник за продажбите автоматично води и до определяне на дължим ДДС по продажбите в размер по-малък, тъй като върху неотчетените продажби не е начислен и ДДС.

В допълнителното си заключение в.л. Т. е извършило сравнение между декларираните от ДЗЛ - „Екомес-1“ ООД данни по подадените ГДД по ЗКПО, с корекциите които биха настъпили в резултат на отразените приходи от продажби - по години: Или дължимият за трите инкриминирани години корпоративен данък от ООД „Еко мес-1“ е 19 936 лева.

Правилно първият съд е приел, че изложената фактическа обстановка се установява от гласните и писмени доказателства и доказателствени средства по делото, както и от двете СЧЕ - основна и допълнителна, както СЧЕ допусната от САС, а също и от заключението на вещото лице по СГЕ.

Не може да се приеме възражението на защитата, че съдът не е анализирал всички доказателства по делото и особено тези на Ч. и К., а се е позовал само на показанията на данъчните инспектори. От изложеното в мотивите на първостепенния съд се наблюдава точно обратното, тъй като при анализа на съвкупността окръжният съд е отбелязал, с което и този състав изцяло се солидаризира, че с показанията на свидетелите Х. е К. /а така и от тези на св.К. и писмените доказателства/ се установява, че св.К. като ЕТ „Б. К. -Б.“ е обслужвала счетоводно ООД „Еко мес-1“ ООД във времето от 2008г. до 2010г. като при съпоставката на тези показания съдът е взел предвид и това, което е установено и от другите гласни доказателствени средства, а и писмените доказателства събрани не само в досъдебното, но и на фаза съдебно производство. Именно поради тази причина резонно окръжният съд е приобщиц тези показания, тъй като не влизат в противоречие с тези не само на К., но и на Ч. за обстоятелствата свързани с това, че посочените две свидетелки, особено на Ч., която преимуществено е комуникирала със счетоводителя на дружеството - св.К. в инкриминирания времеви период, бидейки първият бивш счетоводител и упълномощено от „Еко мес -1“ ООД лице. В допълнителния разпит на тази свидетелка пред въззивната инстанция също не се установиха никакви нови обстоятелства, които да оборят вече взетото

предвид от решаващия съд, напротив затвърди го без да влиза в допълнително противоречие.

Този състав не може да се съгласи и с възражението на защитата в жалбата, че липсвали мотиви, тъй като съдът не е направил необходимия анализ свързан с това защо кредитира едни доказателства, а други не и това, че в мотивите си съдът е коментирал едностранно само ревизионния акт и докладите към него. Видно от мотивите, съдът подробно е изложил защо не кредитира показанията на тези две свидетелки, както и тези на св.П. Ч. относно това, че последният и неговите родители в края на всяка от процесните календарни години, щом се е налагало са внасяли парични средства по сметка на дружеството, за да не е касата му „на червено“, както и че св.В. Ч. е предоставяла на св.К. ордери за внесени от членовете на фамилия Ч.и /П., А., Е., Д., К. и В./ суми по сметка на въпросното дружество и протоколи от ОС на съдружниците за внесени вноски от същите за покриване на задължения на същото ООД. Защитата не приема този извод на първия съд, тъй като според нея има пълно съвпадение в показанията на Ч. и К..

И настоящият състав не може да уважи това възражение, тъй като както подробно е посочил и първият съд, тези им показания са предубедени и целят единствено да защитят подсъдимия - В. Ч. и К. в досъдебното производство са били обвиняеми лица, св. Ч. е майка на подсъдимия, а св.П. Ч. е съдружник в процесното дружество и съответно - брат на подсъдимия/. Още повече, че същите тези показания влизат в противоречие освен с писмените такива, като тук САС няма как да се съгласи с възражението на защитата, че съдът не бил посочил с кои точно писмени доказателства, напротив съдът е акцентирал върху това, че „съгласно приемо-предавателния протокол, представен от св.К. липсват писмени данни, удостоверяващи твърденията й за предоставени й от съдружниците или от майка им - св.В. Ч., документи за направени вноски от който и да е от тях в края на съответната календарна 2008, 2009, 2010г. по сметка на дружеството, както и за такива, направени от останалите членове на семействата им - извлечения от банки, договори със съконтрахенти, писма и др.документи от ЧЕЗ, мобилни оператори и прочие, ревизионни доклади и актове във връзка с назначените и приключили ревизии от НАП на процесното дружество и на свидетелите П., А. и В. Ч., така и на Д., К. и Е. Ч., от които става ясно, че такива вноски от посочените лица /или други/, респ.- постъпления в дружеството за процесния период липсват“. Настоящият състав изцяло се солидаризира с горния извод на решаващия съд и няма какво повече да добави към това.

Правилно съдът е кредитирал изцяло и показанията на св.П. Ч. в частта им, че не е участвал в издаването на фактури, не е преговарял с продавачи на месо, не се е занимавал с документацията на дружеството, а основно е извършвал физическа дейност. Тези изводи на съда допълнително опровергават възраженията на защитата за липса на анализ на доказателствата по делото и това, че съдът се е позовавал само на ревизионните актове, тъй като първата инстанция изрично е подчертала, че тези показания на П.Ч. кореспондират както с писмените доказателства, приобщени по делото, така и с показанията на останалите изслушани в хода на съдебното следствие свидетели. Едва в края на своя доказателствен анализ съдът е коментирал показанията на данъчните служители свидетелите - Н., А., Б., Д., Д., В. и А., като няма основание същите да не бъдат приобщени към доказателствената маса, тъй като освен, че не противоречат помежду си поотделно и в тяхната съвкупност тези показания кореспондират и с писмените доказателства по делото като пресъздават констатирани факти и обстоятелства във връзка с извършените от тях ревизии на въпросното дружество по ЗДФЛ.

По отношение на св. Ш. отново първият съд основателно е кредитирал неговите показания, тъй като със същите се установява сключен предварителен договор за продажба на имот между него и „Еко мес-1“ ООД - което се потвърждава и от приложения такъв /договор/ по делото, установяващ липса на търговска дейност.

Свидетелят М. също има, макар и косвено, значение с дадените от него сведения във връзка с информация, станала му известна във връзка с възложената му като полицейски служител, предварителна проверка относно дейността /основно данъчна и осигурителна/ на „Еко мес-1“ ООД и неговите съдружници.

От двете кредитирани от първата инстанция експертизи СГЕ и СЧЕ също няма какво повече да се добави, тъй като в техните заключения професионално и подробно са изложени фактите и обстоятелствата, които са станали основа за постановяването и на осъдителната присъда пред първата инстанция.

Съдът не може да приеме, че в заключението са възпроизведени констатациите изцяло на ревизионния акт, тъй като в СЧЕ вещото лице обосновава и със свои констатации изводите от дадените му задачи. Въпреки това и във връзка с по-доброто изясняване на обективната истина САС назначи нова СЧЕ с поставени от защитата въпроси. В компетентно изготвената експертиза на в.л. З. Т. Д. и след изслушването ѝ в хода на въззивното съдебно следствие същата е констатирила, че първата година надценката е 18%, втората 11%, а третата изведнъж скача на 80% като стойността на продадените стоки за 2010 година са били изписани само до месец май. Констатирано е от вещото лице също, че не са изписани стоките реално в счетоводството и за това се получава тази нереална надценка.

Вещото лице със своето заключение оборва и основното възражение на защитата, че при сумите от третата задача на експертизата, където обвинението твърди, че са укрити доходи, което според защитата не е вярно, тъй като са предоставени допълнителни парични вноски от съдружниците, че видно от самия резултата получен след изчислението е очевидно, че дори и да се добавят тези допълнителни вноски, отново се получава една нереална надценка от 176% за 2009 и 200% за 2010г., което означава, че не е възможно такива големи надценки да са получени като приходи от продажби. Експертът е категоричен, че ако е имало допълнителни вноски същите е следвало ежесечно да бъдат посочвани като се осчетоводяват, което не е било направено.

Съдът допусна и допълнителен разпит на вещото лице Т., което не влиза в противоречие с вече заявеното от нея пред първата инстанция и изготвените от нея експертизи. Тези нейни показания не влизат в противоречие и с експертизата назначена от САС. Същата отново подробно обяснява защо съдружниците не са разполагали с допълнителни средства, за да направят тези допълнителни вноски, за които се твърди от защитата, че са осъществени и обяснява защо е счетоводен запис без да е реално направен. Нейните твърдения са изцяло подкрепени с доказателствата по делото и са описани в заключенията. Сочи се, че самото счетоводство на въпросната фирма не е водено според изискванията на закона и стандартите, че няма разбивка за въпросните три години, че има неясноти за определени суми, които са посочени, че съществува проблем с текущото начисляване и прочие. Всички тези изводи на тези посочени две вещи лица взаимно се допълват и в пълна степен спомагат за извода, който правилно е изведен от първата инстанция от правна страна, поради което този съд не може да се съгласи с констатацията на адв.М., че в т.3 от заключението на в.л.Д. се обрало обвинението и първите СЧЕ.

Резонно първият съд е отбелязал, че основният факт, който следва да се посочи е този

за хронологичните записвания по сметка - каса и документалната им обосновааност, защото те са определящи за изчисляването на размера на приходите, респ. този на разходите, а те от своя страна, са определящи размера на данъчната основа за дължимите данъци. Това е коментирано и във връзка с назначените няколко СЧЕ, включително и тази пред САС. Едно от възраженията на защитата е, че констатацията, направена след данъчната ревизия, че има укриване на приходи поради неотразяването на действителните размери на приходите от продажби в брой по касовите отчети, не доказва действия по укриване на данъчните задължения, защото е резултат от проведено административно производство, който не обвързва наказателното, още повече както правилно сочи решаващата инстанция, в случая ревизионният акт от извършената данъчна ревизия на процесното дружество е при наличие на данни за укриване на доходи и при липсата на счетоводна отчетност /чл. 122 от ДОПК/, поради което данъчният орган има оперативна самостоятелност за установяването на факти и обстоятелства от значение за съответния данъчен фактически състав.

От друга страна, обаче, размерът на действителните приходи на процесното дружество за инкриминирания период, както правилно акцентира в мотивите си първият съд, не е предполагаемо установен, каквото е още едно от основните възражения на адв.М., от вещото лице Т. само защото е изчислен при използване на данните, събрани в хода на ревизионното производство за необоснованите документално счетоводни операции, взети при годишното приключване в края на 2008, 2009 и 2010 година, като причината за това е подробно обяснена от първата инстанция, с които изводи този съд изцяло се солидаризира и няма какво повече да добави, а именно:

Данъчните служители, разпитани от първата инстанция са категорични и това те са го констатирано и в ревизионния акт за счетоводни операции по сметка 501 Каса в лева за периода 01.01.2008 - 31.12.2008 г., в периода 01.01.2009 - 31.12.2009г. и 01.01.2010 - 31.12.2010г., които са изкуствено създадени с цел манипулиране на крайните салда по сметки: дебит 501 /кредит 499 с посочените по-горе суми, които не са отразени след това в месечните оборотни ведомости и които пък са основата за данните в годишната ведомост, което бе препотвърдено не само от в.л. Т. пред САС, но и от назначената допълнителна ССЕ от в.л. Д.. Тези гласни доказателства, както основателно сочи в анализа си първият съд, „че в касата не е имало такива наличности, наред с конкретизациите, че по документи ревизиращите не са установили чрез средства на съдружниците или техни близки /тъй като същите не са имали финансова възможност да вложат лични средства в предприятието в размер на 308 000 лева за трите календарни години/ да са заплащани вноски в касата на дружеството /няма счетоводен запис за захранване на сметка каса 501 със средства от сметка 499, като няма и първични документи за такъв запис/, оборват твърденията на свидетелите П. Ч. и В. Ч. и основно тези на счетоводителката по това време на дружеството- св.К., че са били съставяни първични счетоводни документи - приходни косови ордери за всички дадени лични пари /т.е такива като приходи извън дейността на магазина/ от двамата съдружници и членове на техните семейства за покриване на разходите в тази им търговска дейност, факт, който е в основата на преценката за изрядността на воденото счетоводство“.

САС е на мнение, че констатация за лично установена липса на оправдателни документи за постъпленията в касата се установява не само от експерта Т., но и от Д.. Не може да се приеме защитната теза, че за документалната обосновааност на счетоводните записвания подсъдимият не е могъл да има вина, защото е упълномощил счетоводител за водене на счетоводната му отчетности и, че майка му - св. Ч. основно е общувала със счетоводителя на дружеството и е носила документи в счетоводната къща, тъй като както

сочи и окръжният съд, съществените правно значими обстоятелства по делото са тези, които са свързани с вписването на всички приходи в дневника на продажбите като неразделена част от справка-декларация по ДДС, респ. - в недеклаираните приходи в годишния отчет за приходи и разходи, защото механизмът на укриване на приходите започва именно с неотчитането на приходи от продажби през 2008- 2010 год.

По отношение на съставомерността от обективна страна САС изцяло се солидаризира с извода на първия съд, че подсъдимият е годин субект на престъплението по чл. 255 и на това по чл. 256 от НК, който заедно и поотделно с брат си - св.П. Ч. в инкриминирания период /2008-2010г./ е управлявал и представлявал търговското дружество, не само защото е бил вписан като такъв в търговския регистър, но и защото - както се установява от писмените и гласни доказателства по делото - именно той реално фактически е изпълнявал задълженията на търговеца, възложени му от двата данъчни закона /така, както изисква т.4 на ТР № 4/2015 год.та ОСНК/ - организиран е отчитането на продажби чрез касовия оборот, осигурил е счетоводното обслужване чрез наемането на счетоводител, занимавал се е с договарянето с контрахенти на дружеството и е подписвал договори, свързани с дейността му.

Правилно и законосъобразно решаващият съд е отбелязал във връзка и с направено възражение пред САС по отношение на авторството на деянието и неговата липса и това, че обвинението почивало на предположения, че доказаният факт, че счетоводството за търговската дейност на дружеството е било водено от нает от под.Ч. експерт, който заедно със св.В. Ч. го е подпомагал, защото той няма знания в областта на счетоводството, не го прави негоден субект, „защото той е значим за преценката има ли съучастие и с този подпомагащ или дори и за посредственото извършване на изпълнителните деяния чрез него, ако счетоводителят е знаел, че не се отчитат всички продажби в магазина, която обаче преценка излиза извън рамките на обвинението /доколкото прокурорът е преценил, че по отношение на К. наказателното производство в качеството ѝ на обвиняема следва да се прекрати и това е изцяло в прерогативите на държавния обвинител/“.

САС не на последно място изцяло се солидаризира и с това, че дори и фактът, че всички процесни данъчни декларации са попълнени от счетоводителката без да бъдат според св.К. и св. Ч. съгласувани с подсъдимия преди да ги подаде, не обосновава нито обективна, нито субективна несъставомерност на обвинението /извън това за подадената ГГД по ЗКПО за финансовата 2008г./. Както законосъобразно в анализа си съдът е акцентирал характерът на тези декларации е на произведен удостоверителен данъчен документ, в който се съдържа обобщена информация от счетоводните записвания, а те от своя страна са основани на тази от първичните счетоводни документи. Именно поради тази причина изводът, който е направен в края от първата инстанция е правилен, тъй като при формата на изпълнителното деяние по чл.255 от НК - укриване на данъци пак чрез ползването на документ с невярно съдържание, като не се изисква деецът да е съставил лично документите с невярно съдържание, а и при положение, че подсъдимият е знаел за неверността на отразените в тях обстоятелства /бидейки управител на дружеството и основно занимаващ се с дейността му, респ.- наясно със загубите, печалбите, разходите и приходите на същото ежесечно/ и е предоставял, макар и подпомаган в тази си дейност от майка си - св. Ч. /бидейки бивш счетоводител, като по отношение на нея относно това доколко е съучастник е относимо изложеното по-горе/, на св.К. необходимите първични документи за изготвянето на тези декларации, конкретните възражения за несубектност, за липсата на пряк умисъл за избягването на данъчните задължения в особено големи размери са лишени от

основателност и пред този съд. Налице е в пълна степен субективната страна деянието осъществена от подсъдимия под формата на вина – пряк умисъл.

Правната обосновка за инкриминираното деяние също се споделя изцяло от този състав, тъй като действително престъплението е нетипично двуактно и резултатно, доколкото дължимите данъци - в казуса в особено големи размери - не са постъпили в държавния бюджет. Касае за продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 НК, в което се включва избягването и плащането и на данъчните задължения по ЗКПО, освен тези по ЗДДС, защото има обективна и субективна еднородност, която налага отделните деяния да не се третират като самостоятелно престъпление, дори и когато „се нарушават законовите изисквания за обявяване и плащане на данъци по един, няколко или всички данъчни закони, чрез едно или повече нарушения в рамките на едно данъчно правоотношение“ / във връзка с резонно цитираната практика към т. 2 от ТР № 1 от 07.05.2009 год. на ВКС /.

Не е за пренебрегване и това върху, което допълнително е обърнала внимание първата инстанция, че характерно за всички видове състави на общото данъчно престъпление по чл. 255, ал. 1 НК е, че правно регламентираното задължение за извършване на определени действия /подаване на данъчна декларация/ или правната забрана за извършване на такива /укриване, унищожаване на счетоводни документи, водене на счетоводство в нарушение на счетоводното законодателство/ са дадени не в НК, а в отделни данъчни закони и в общия ЗСч., което ги прави бланкетни като текстове.

И САС е на мнение, че в процесния случай продължаваното престъпление по чл. 255 от НК е осъществено, тъй като подсъдимият е осъществил две от посочените в чл. 255, ал. 1 НК форми на изпълнително деяние за задължението по ЗДДС - по т. 2 и т. 5:

- по т. 2, изразила се в потвърждаване на неистина - в справки-декларации за м. 12.2008г., м. 12.2009г. и м. 12.2010г. относно размера на действително дължимия за внасяне ДДС от името на дружеството, съставянето и представянето на които пред ТД на НАП - София, офис-Благоевград се дължи по силата на чл. 125 от ЗДДС, не са включени получени от дружеството приходи и така се е стигнало до съставомерния престъпен резултат - избягване плащането на данъчни задължения по ЗДДС в общ размер на 51 333,33 лева и в справки декларации, подадени на основание чл. 92, ЗКПО за календарните 2009-2010г. не са отчетени приходите от продажби на дружеството и така се е стигнало до избягване плащането на корпоративен данък в общ размер на 19 310 лева.

- по т. 5, изразила се в допускане осъществяването на счетоводство в нарушение на счетоводното законодателство - нарушени са изискванията по Закона за счетоводството, а именно - на принципа за текущо начисляване, визиран в чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗСч, изискващ приходите и разходите, произтичащи от сделки и събития да се начисляват в момента на възникване, независимо от момента на получаването или плащането на парични средства или техни еквиваленти и да се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят; на принципа за предимство на съдържанието пред формата, визиран в чл. 4, ал. 1, т. 5 ЗСч, съгласно който сделките и събитията се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма; на изискванията на чл. 4, ал. 3 от ЗСч, съгласно който предприятията осъществяват счетоводството на основата на документалната обосновааност на стопанските операции и факти, като спазват изискванията за съставянето на документите, съгласно действащото законодателство; на изискванията на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗСч, съгласно който при изграждането и поддържането на счетоводната система предприятията осигуряват

всеобхватно, хронологично регистриране на счетоводните операции и систематични счетоводни регистри за обобщаване на счетоводната информация, които се откриват в началото на отчетния период и се приключват в неговия край; на изискванията на чл.9, ал.1, т.3 от ЗСч, а именно при изграждането и поддържането на счетоводната система предприятието осигурява синтетични и аналитични счетоводни регистри, както и равенство и връзка между тях и на изискванията на чл.23, ал.2 от ЗСч, съгласно който финансовият отчет трябва вярно и честно да представя имущественото и финансовото състояние на предприятието, отчетения финансов резултат, промените в паричните потоци и в собствения капитал.

Факт е и още нещо, че общият размер на данъчните задължения по двата закона, съгласно изискванията на чл.93, т.14 от НК отговаря да са такива в особено големи размери.

С оглед всичко гореизложено правилно и законосъобразно първият съд е достигнал до финалния правен извод, че подсъдимият е извършил от обективна и субективна страна при условията на продължавана престъпна дейност деянието по чл.255, ал.3 вр. ал.1, т.2 и т.5, във връзка с чл.26, ал.1 от НК.

По отношение на наказанието първият съд е съобразил всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства като - смекчаващи отговорността са чистото му съдебно минало, събраните в хода на процеса за него добри характеристични данни, ниската му обществена опасност, продължителността на наказателното производство, както в досъдебната, така и в съдебната фаза на процеса, която не е по причина на дееца, а също и факта, че обвинението касае период на извършване на деянието 2008-2010г., т.е. преди повече от десет години. При така изложеното правилно първият съд е намерил, че по отношение на под.Ч. са налице многобройни по смисъла на чл.55, ал.1 НК обстоятелства и че и най-лекото, предвидено в закона наказание за извършеното от него престъпление, би било несъразмерно тежко, поради което на основание т.1 от цитираната норма, съдът законосъобразно и справедливо му е наложил наказание от 2 години „лишаване от свобода“. Тъй като се касае за подсъдим с чисто съдебно минало и ниска степен на обществена опасност, както и поради размера на определеното му наказание, съдът правилно е преценил, че целите както на генералната, така и специалната превенция по чл.36, ал.1 НК биха могли да се реализират и без ефективно изтърпяване на наказанието от две години „лишаване от свобода“, поради което правилно е приложен институтът на условно осъждане като се е отложило изтърпяването му за срок от три години считано от влизане на присъдата в сила.

По изложените по-горе съображения и на основание чл.55, ал.3 НК съдът законосъобразно не е наложил кумулативно предвиденото в чл.255, ал.3 НК наказание – конфискация на част или на цялото имущество на дееца.

И по оправдателната част на присъдата САС няма какво повече да добави, тъй като правилно окръжният съд е признал за невиновен под.Ч. по обвинението, че на 25.03.2009г. в Благоевград е осуетил определянето на размера на корпоративния данък, като затаил истина в ГДД по чл.92, ЗКП с вх. № 3099/25.03.2009г. за финансовата 2008г.- не е увеличил счетоводния финансов резултат с 25 000 лева - неотчетени през годината приходи и избегнал плащането на данъчни задължения в размер на 626 лева, тъй като в заключението на в.л. Т. относно липсата на положен подпис в тази декларация от подсъдимия и показанията в тази насока на св.К. се затвърждава липсата на вина. В този смисъл основателно във връзка с изпълнителното деяние окръжният съд е отбелязал, че тъй като престъплението по чл.255,

ал.1, т.2 НК е нетипично двукратно и дори и да е подадена невярна данъчна декларация, ако деецът в срока, указан от законодателя в специалните закони /ЗКПО/ плати задължението си към държавата, той няма да носи отговорност по чл.255, ал.1, т.2 НК, а за престъпление по чл.313, ал.2 НК и тъй като в процесния случай въобще липсва деклариране /но не по смисъла на ал.1, т.1, на чл.255 НК/, още по-малко лъжливо такова.

САС прецени, че следва да осъди подсъдимия А. К. Ч. да заплати сумата от 1223 лева за направени разноси пред САС както и 5 лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

При служебна проверка съдът не установи наличието на съществени процесуални нарушения, които да са основания за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Мотивиран от така изложеното и на основание чл.338 вр. чл.334, т.6 от НПК, VIII състав на САС - НО,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №903042 от 06.07.2020 година по описа на Окръжен Съд- Благоевград по НОХД№750/2018 година.

ОСЪЖДА подсъдимия А. К. Ч. да заплати сумата от 1223(хиляда двеста двадесет и три) лева за направени разноси пред САС както и 5(пет) лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението може да се обжалва и протестира пред ВКС в петнадесетдневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____